

Snertrit 2020

25 januari, een datum dat je winterse condities mag verwachten. De dagen er voor was daar geen sprake van. Lente achtige tafereelen. Er zijn jaren geweest dat we de snert uit moesten stellen omdat het te winters was. Vandaag komt de temperatuur net boven de 0 uit. Meestal. Hij zakt er niet echt onder. Gelukkig zit in er in die grijze lucht geen vocht. Het komt in ieder geval niet naar beneden. Mooie dag om je goed in te pakken en motor te rijden. En dan te bedenken dat ik in september in de Alpen door de sneeuw de pas over moest met de motor. De handvat verwarming aan. En ik heb ook nog zadilverwarming tegenwoordig. Volgens Henk Schuur voorkom je daarmee dat je condensvorming krijgt in je pak. Dat mag zo zijn, bij mij loopt het over mijn rug zo mijn n..d in. Te veel van het goede met een warm pak. Als je als eerste bij Ron en Marijke aankomt dan kun je die hele mooie tafel met taarten nog onaangeroerd

bewonderen. Wat heeft zij er weer een hoop werk van gemaakt!

Je zou bijna vergeten dat we hier komen om motor te rijden. Heel Ermelo bakt. Ik heb er als eerste het mes in mogen zetten.

Voorzichtig verzamelt zich een menigte motorrijders. Naast de DC-10 Sky Riders hebben Ron en Evert nog andere vrienden. Er zijn motards die ze hebben leren kennen bij de Alp d'HuZes. Er is ook een groepje uit Rotterdam uit de tijd van de motor rijlessen. En dan nog losse motorrijders die bekend zijn. Wie weet zijn er ook stiekem nog gasten binnen geslopen die niet bekend zijn. Ik kan het niet controleren.

Vandaag ook twee nieuwe leden van de Sky Riders. Madelon heeft voor de gelegenheid een nieuwe Triumph Tiger gekocht. Jeffrey Dessing heeft helaas een GS gekocht. Een korte analyse vandaag leert ons dat de 1200 GS over zijn hoogtepunt heen is in de ze club. Evert heeft een nieuwe GS gekocht maar van een kleiner soort. Hij heeft Fienke moeten beloven dat dit de laatste nieuwe motor is. Guido rijdt nu op een K die hij heeft overgenomen van een collega. Maar daarover later meer want waar die K voor staat weten we nog niet zeker.

Het huis en de straat is goed gevuld met al die motoren en berijders.

Ron klimt tegen half twaalf voor de 21e keer op het keukentrappetje om ons toe te spreken. Hij legt nog een keer geduldig uit hoe het gaat verlopen. De route, over stoplichten, richting Hierden volgen na de snelweg, hoe je op elkaar moet letten etc. Dat laatste, iets over in je spiegel kijken of je degen achter je nog ziet zal blijken wordt niet door iedereen begrepen.

Op weg. We staan allemaal de verkeerde kant op dus trakteren we de buurt op een rondje.

Richting Harderwijk of zo iets en na de snelweg bij de stoplichten een paar keer Hierden aanhouden had hij gezegd. Appeltje, eitje. Zeker als je voorin meijdt en Ron in het zicht kan houden. Ik zie ook nog motoren achter mij, gaat gesmeerd toch?

Guido heeft zijn zoon achterop. Lange knul, bijna net zo lang als zijn vader. Maar daarvoor hoeft je toch niet de hele tijd te remmen. Zijn remlicht brandt de hele tijd valt mij op. Net buiten Hierden blijken anderen dat ook te zien. Ron houdt halt omdat hij signalen krijgt dat niet iedereen nog bij de groep is.

Mooie gelegenheid ook even om met Guido te onderzoeken wat er aan de hand is. Zijn achterrem is warm en ook al redelijk verkleurd. Dat is niet goed. Als we hem op de bok zetten blijkt hij ook zonder remdruk aan te lopen. De slag van het rem pedaal is ook veel te lang. We halen Hans Doorn er maar eens bij want hij is onze

mecaniker tenslotte. Ook om te voorkomen dat iedereen die er verstand van lijkt te hebben op een afstand te houden. Een remlicht gaat niet branden omdat de klauw vastzit volgens mij maar omdat de remcilinder wordt geactiveerd. En als die vast zit dan brandt het remlicht. En dan gaat er ook druk naar de remklauw ja. Je kunt er langs de kant van de weg niet veel aan doen. Daar moet hulp bij komen. Die K waar ik het eerder over had heeft voor Guido ineens een hele andere

betekenis. Ik laat het aan u fantasie over om die in te vullen.

Ineens valt het mij op dat we maar met een stuk of 20 motoren in de polder staan. Maar we moeten er veel meer hebben. Ik dacht er rond de 50+ geteld te hebben in Ermelo. Zijn we er dan toch een paar kwijtgeraakt? Wat moeten we nu denken van die prachtige briefing van Ron? Er wordt nog gezocht maar we zijn ze echt kwijt. Gelukkig heeft Ron de wetenschap dat er onder de achterblijvers genoeg deelnemers zijn die de route ook in de navigatie hebben. Daarom besluiten we toch maar om door te rijden. Behalve Guido, Hans blijft bij hem om hem moreel te ondersteunen. Dat denk ik want ik heb hem die dag niet meer gezien.

Het eerste deel van de rit rijden we door het open landschap tussen het Veluwemeer en de A28. Veel kleine weggetjes. Daarna naar de andere kant van de A28 en het bos weer in. Net over het spoor treffen we ineens bij de middenrust een groot deel van de verloren schapen aan. Volgens hen is er een groepje al weer door reden omdat de snert trekt. En het blijkt bij Hierden en de rotonde mis gegaan te zijn. In plaats van een kwart

rond driekwart rond gegaan. Waarom? Omdat het kon? Niet goed geluisterd? Als lemmingen achter elkaar aan gereden en op zeker moment door Evert weer op het juiste pad gebracht. Maar hoe zat het ook alweer met in de spiegel kijken naar de achterligger?

Laten we maar weer verder rijden. En nu wel goed opletten graag. Genieten van de mooie weggetjes door het Veluwe bos. AL is dit de 21e Snertrit, het blijft nieuw. Ron weet er iedere keer weer iets moois van te maken. Na exact 100 km staan we weer in de Forsythialaan. Blijkt iedereen het toch weer gevonden te hebben.

Binnen is de snert warm. De dames hebben het weer goed voor elkaar en de koppen worden vol geschept. Heerlijk!

Ook twee grote schalen met roggebrood en katenspek. Compleet.

Als je het heel lief vraagt mag je gerust een tweede kop snert.

En die tafel met heerlijke taarten is ook nog niet leeg. Volgens Ron moet het op en anders moet het mee naar huis want hij gaat het niet allemaal alleen weg krijgen. Vooruit dan maar. Met Ben Sassen val ik nog een keer aan. Samen bedenken we dat we eigenlijk helemaal niet voor de snert komen maar voor de taarten. Maar om deze traditie te doorbreken en het de kaartrit te noemen gaat os te ver. Het blijft de snertrit. Bekt beter.

Ron bedankt voor een mooie rit. Marijke bedankt voor de lekkernijen. En allebei bedankt voor de snert en de gastvrijheid. Tot de 22e snertrit.